

Behandlingen saa meget, som vi anse for forsvaret. Derfor have vi villet virke til, at det ikke med Søjle kan siges, at naar Loven ikke gennemføres i denne Samling, er det dette Ting, der bærer Ansvar for det, fordi vi have været for langsomme i Behandlingen. Det har været vor Opgave at sørge for, at Ansvar for en mulig Ikke-Gennemførelse af Loven ikke kom til at paahvile dette Ting. Derfor have vi ment at burde gøre vor Pligt med at paastynde Behandlingen saa meget som muligt, og jeg har ikke fundet nogen Anledning til at fravige den Opfattelse, som jeg i saa Henseende har. Jeg tror, at naar vi mangle en Lov paa dette Omraade saaledes som Tilfældet er, saa er det virkelig paatrængende, at vi snart saa en.

De enkelte Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte om Opholdsrum i Stedet for Opholdstied, har jeg allerede selv tænkt paa, og Udvalget skal tage denne forandrede Redaktion under Overvejelse inden tredje Behandling. Der er ogsaa adskillige andre Enkeltheder, som vi have tænkt at overveje inden tredje Behandling, navnlig efter at vi forhaabentlig have faaet Lejlighed til at konferere med den højtærede Justitsminister om adskillige enkelte Punkter. Og saa det, at det var i vor Interesse at fremskynde Lovforslagets Behandling saa meget som muligt, har naturligvis bevirket, at vi have ment at kunne gaa den ekstraordinære Vej at udsætte Konferencen til mellem anden og tredje Behandling. Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om § 87, tror jeg dog paa Forhaand at kunne sige, at jeg vanskeligt vil kunne slutte mig dertil, og jeg vil tillige gøre det ærede 5te Medlem for København, (Knudsen) som stadig henviser til det Lovforslag, der er forelagt, opmærksom paa, at det er ikke blevet til Lov, og jeg er bange for, at hvis man fastholdt disse Bestemmelser, fik vi ingen Lov, og at naar vi vilde gaa saa strengt til Værts, som der var Tale om, kunde det let være, at vi ikke fik nogen Bestemmelse. Men at vi saa Reglen i § 87 er dog et Fremskridt, og jeg henstiller derfor at tage det, der her foreslaas, i Stedet for at indlade sig paa at opstille Regler, der mulig kun kunne føre til, at vi slet ingen Bestemmelse fik om det Punkt. Denne Henstilling, om, at der foreløbig skulde kunne begæres en Besigtigelse uden Ansvar for nogen, kan jeg ikke rigtig tænke mig fulgt, thi det forekommer mig, at man vanskeligt uden at gaa Kæderens eller Afladerens Interesse for nær kan bestemme, at naar et Skib ligger lastet og skal sejle, skal man kunne opholde det paa ubestemt Tid for at iværksætte Besigtigelse, uden at der skal være noget Ansvar

for den, der har forlangt det. Det forekommer mig, at naar man siger: I kunne begære det, men findes det, at Eders Begæring har savnet rimelig Grund, maa I staa til Ansvar for den Stede, som derved forvoldes, saa er denne Ansvarsbestemmelse kun det nødvendige Korrelat til den Ret, der gives. — Hvad det ærede Medlems (Knudsen) almindelige Udtalelser om Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere angaar, ere de saadanne Deklamationer, som vi ere van at høre ogsaa fra det ærede Medlem, og som ikke sjældig vedkomme denne Lov, hvorfor jeg ikke skal indlade mig derpaa, idet jeg dog blot skal tage et almindeligt Forbehold over for Sandheden af den Fremstilling, det ærede Medlem gav, thi den er efter min Opfattelse aldeles ikke sand; og naar det ærede Medlem i Henhold hertil vilde fastholde alle disse Bestemmelser og aldeles afvise Hensynet til Kontraktfriheden osv, skal jeg kun sige, at det er jo dog ikke muligt at udelukke denne Kontraktfrihed; jeg antager, at den vil gøre sig gældende, hvilke Bestemmelser man saa end træffer. Fastholder man f. Eks. Bestemmelsen om dette Tillæg for Søndagsarbejde, saa bliver Følgen den, at den almindelige Daglon bliver saa meget mindre, og lader man derimod Lovens Regel staa, kan til Gengæld den almindelige Hyre blive saa meget højere. Hvad skulde der være i Vejen for at sige: Eders ville I saa 60 Kr., men nu skulle I saa 5 Kr. til eller hvor meget det efter Omstændighederne kan blive, men saa bliver der ikke Tale om Tillæg for Søndagsarbejde, altsaa, naar der skal gives Tillæg for Helligdagsarbejdet, vil det kun bevirke, at man vælger den Form at give mindre Hyre, og jeg ser derfor ikke, at der derved vil være bundet noget som helst for Mandstabet. — Hvad det ærede 4de Medlem for København (Det. Hansen) fremhævede om Bestemmelsen i § 26 sidste Stykke skal naturligvis blive taget under Overvejelse, men jeg tilstaa, at det at opstille i en Lov, at en anden Lov skal gives, er noget, som jeg af det Hensyn, jeg fremhævede, ikke holder af. Det viser sig som oftest, at den anden Lov ikke kan gives, og man maa derfor hellere i Stedet for at stille umulige Fordringer tage, hvad man kan faa, at der træffes Bestemmelse ved en Anordning og under Regeringens Ansvar. Det er noget, der kan opnaas, men der er Erfaring for, at det ikke er lykkes at faa en Lov paa dette Omraade, og jeg tvivler om, at det vil lykkes i Fremtiden. Jeg vil ogsaa henbije til, hvad det ærede Medlem selv fremhævede, at dog Størstedelen af Be-